

പിന്താഗസ്തനാമ ശീരംഖൾ

പി. വി. കുമ്മവാരിയൻ.

ചിത്രം ശസ്ത്ര നായ ഗോപി മന്ദിരം

ഗ്രന്ഥക്കുടി:

പി. വി. തൃജുവംശിയർ.

അസംയക്ക്:

ആൻ വൈദ്യർ പി. എം. വംശിയർ,
കേരളക്കണ്ണ ആൻ വൈദ്യഗംഭ.

ബുഖാവന.

മഹംകവി കുമാരഗണ്യാൻറെ “ചീനംവിഷ്ടമംയ
സീത്” എന്ന വണ്ണായത്തി, അതാലും പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിയ കാല
ആത്മനെ എംബ വംഡിച്ചിട്ടുണ്ട്. പിന്നീടു കാലങ്ങളേണ്ണെ
വിസ്തിയിൽ പെട്ടിരുന്നു. ആശാൻതനെന്ന അകംഘമരണം പ്രം
പിക്കുകയും ചെയ്തുവള്ളോ. സുമംർ എഴുക്കുകൊള്ളും മനേ
ഹ്രംഹസൾ ദിണ്ടുപറ്റുവായെന്ന്, അന്തരീക്ഷം, എന്ന ഒരു ചുസ്തി
കം വായിക്കവാനിടവനു. അതിൽ ചീനംവിഷ്ടമംയ സീത
യെ ആസ്തുമാക്കി ആശാൻ പ്രദർശിപ്പിച്ച കാവുകവാങ്ങലെത
യെപ്പറ്റി ഹ്രംഹസൾ പ്രത്യേകം പ്രതിചംഭിച്ചുകണ്ടപ്പോൾ അ
ദ്രോഹത്തിൻറെ ആ കാവും തുംബനാരിക്കിൽക്കൂട്ടി സഞ്ചരിലും വം
ഡിച്ചുരസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അതേംടക്കൂട്ടി എൻ്റെ ഏറ്റവും
ബും ചീവ ചീനകരു അലക്കലുവാൻ തുടങ്ങി. ശ്രീരംമനം ഒരു
മനഃപ്രയാസ്സും ആ നീലയിൽ സീതയെ പരിത്യജിക്കുന്നുപോൾ
അംഗീരത്തിനും ചീല ചീനകരു സ്പാംവികമായിട്ടുംകൊണ്ട
തരസ്സും എന്നെല്ലംമായിരിക്കും ആവക ചീനകരു,
ഈവക ആലോച്ചിച്ചുകൊണ്ടും രണ്ടാംവസം കഴിഞ്ഞതുപ്പോൾ
“ചീനംഗസ്തയായ ശ്രീരംമനെ”പ്പറ്റി ക്രൊന്തിനേംക്കു
വാൻ എംബ തീച്ചുപ്പെട്ടതി. അതിൻറെ സന്താനമന്ത്ര ആ
ലാഡുക്കി.

സീതാപരിത്യാഗത്തിനു ശ്രീരംമനും രംജകലും കൊടുത്ത
തോട്ടകൂട്ടി, അംഗീരം എന്നെന്നുകുറയുംനും വിചാരിച്ചുതെന്നും,
അനുഭവിച്ചുതെന്നും എംബ അന്നാഡോച്ചിച്ചപ്പെട്ടുകൊണ്ടും അക്കാല

മുതകന്ന രണ്ട് നാളു പിവസംഗിരകം അവശ്യതയ്ക്കും ദ്രോക്കം എഴുതി തീര്ത്തിരുന്നു. അപ്പോൾ കുടംബസംഘസ്ഥായി ഒപ്പ് ട്രേസ് ചില മുഖരാജും വന്നുചെന്നതിനാൽ കവിതയ്ക്കും മനസ്സിലിക്കാതായി എഴുതിയ ഭാഗം എടുത്തു മാറ്റിവെച്ചു. മനസ്സിനു ശേഖരിയും സ്വന്മത മുഹില്ലേക്കിൽ കവിത എഴിട്ടു കൊന്നവാനുണ്ടോ? പീണ്ണ താനകിൻറെ കമരയ വിസ്തരിച്ചിരുന്നു.

അടുത്തകാലഃത്തു^० എന്നുറ കുട്ടികൾ അതു തീരുമാനത്തുത്തു മുഴമിച്ചുകൊടപ്പുന്നുണ്ടായി അഞ്ചുസിച്ചുള്ളടക്കാി. ചില സൗഹ്യത്തു കഴിം അവക്കെ പീനാലെ കൂടി. ആ നിബ്ലും നിമിത്തം താങ്ങിതിൽ വർദ്ധിം ഗ്രാമിക്കുക്കും, സ്ഥലവിവരങ്ങൾ ഗ്രഹം കൊണ്ടു^० ഇതു പുത്രിയാക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈതു^० ആശാനുറ കവിതയ്ക്കും ഒരു മഹാത്മയോ, അശ്വകീയേ ആ വിശിഷ്ടക്കുഡിയോടു^० വല്ലവിധാനത്തിലും അടക്കണാതോ ആയി താൻ ലേശവും അഭിമാനിക്കുന്നീല്ല. മഹാകവി ആശാന നന്ദികെടാം? അല്ലാണനായ താനകവികെടാം? തന്മാർക്കും തമ്മിൽ ഒരുപ്പുമില്ല. കവിതകരക്ഷണം അതുപോലെതന്നെ.

“കവഞ്ഞാക്കളിംസംഘ്യം കവഞ്ഞാ വയമപ്യമീ;

പര്യന്തേ പരമാണ്ണാച പരമാത്മത്പരം പ്രതിഷ്ഠിതം”

എന്ന പണ്ഡായ കവി പരഞ്ഞത്തുക്കുത്തിലണ്ണു^० തങ്ങൾ തമ്മി ആളും അന്തരം. എക്കിലും,

മുശാന്ന സീതയെപ്പറ്റി ഉണ്ടായ ചിന്താഗതി ഗ്രീരാമ കൈപ്പറിയുള്ള എന്നുറ ചിന്തഗതിക്കണം ഒരു പ്രോക്രമംയിട്ട് നേരുന്ന പറയാതെ കഴിയില്ല.

സീതംപരിത്യാഗങ്ങിൽ ശ്രീരാമൻ ഒരു തെററകാരയല്ല. ദൈഹകരിച്ചു മുജംവും ദോക്കി പ്രവർത്തിക്കണ്ടു. നാജം വിന്റെ ഒഴിച്ചുള്ളടക്ക ചുഡതവയാംകയാം ആശു മാനുമാണു. ശ്രീരാമൻ ചെയ്തതെന്ന തികച്ചും സ്ഥാധാരിക്കും.

ഇ മോദന്തിനംവണ്ടി—

ക്കൈഡുസ്വം സ്നേഹഃഷാക്ഷിപ്തിവശസ്ത്രം

ജനകംത്യജവയ്ക്കുംല്ലം

മനമതിലഭവിപ്പുനിശ്ചപേക്ഷിപ്പാം.

എന്ന ഒരുക്കവി ഭവദ്ധനി പറഞ്ഞതുള്ളതെന്നാണു. നൃക്കിവി എ മുഖാണം, ജ്യോതിർല്ലാന്നുപ്രകാരം ഇത് ചണ്ഡംഭാവിയാണെന്നും ആ ശാംസും വിശ്വദാസിങ്ങനു പർ സ്ഥാധാരിക്കാതിരിക്കയീല്ല.

എഴുപത്തിഒമ്പും കൂടിഞ്ഞതു ദരോഗയാണു. തൊന്ത്. എൻ്റെ ചെറുപ്പുന്തിനുശേഷം കൂടിഞ്ഞതു ഒന്നുതുംപ്രതിയും ഭാഷ ആം, ഒപ്പംകവിതയും വളിച്ച പുഡംഗമിച്ചതായിക്കാണുന്നു. ഇത് പുറോഗമനക്കാരുടെ ഒപ്പുമെത്തുവാൻ ഈ വയോറു ബംഗനക്കാണ്ടു. ഒരിക്കലും സാധിക്കുംല്ല. നൊന്താതിനാം ഗ്രഹിക്കുന്നതുമില്ല. ആകംത്തതിനാംശിപ്പിട്ട് ഘലവുമില്ലപ്പോം. അതുകൊണ്ടും തൊന്തവൻ്റെ പഴക്കിയ ശശല്പിയിൽതന്നെയാണു. ഈ പതിയ തുടി വംഗത്തുടന്തിട്ടുണ്ടു. അതുനിമിത്തം. പതിയ കമ്പിക്കാർ ഇതു സ്വീകരിച്ചുംല്ലോ, ഇല്ലെങ്കിലും ശലി, പുൽകവിച്ചക്കാപംസികളുംയെ സപ്പേദയന്നാർ ഇതു ദാഡിയം വാങ്ങിച്ചുനേരുക്കുമകിൽതന്നെ എന്നിക്കേ കൂതാത്മതയുംയീ. എൻ്റെ ഈ ലാംപ്രതിക്കു അധോചിതം കരവതാരിക എഴുതി തന്ന ശ്രീ. വി. ഉണ്ണിക്കുമ്പൻനായക്കും തൊന്ത് പ്രത്യുക്കം നൂറി പറയുന്നു.

“ജ്യോതിഷരാത്രി അനുയാസമാക്കി പെശങ്ങൾത്ത് അവഗണിക്കുന്നതു” ഒരുത്തുക്കാഡിക്കർ നിലയ്ക്കു പററിയ തല്ലിപ്പേണ്ട് എന്നും പ്രധാനം അവകാരിക്കയിൽ പറഞ്ഞതിട്ടുള്ളതു ലൈക്കിക്കുമ്പും ശരിതന്നു എക്കിച്ചും ഹിന്ദുരാഖ്യം അതു സമ്മതിക്കുകയുണ്ട്. വിധിയോടു ഏതു ബലവാൻ പൊതുവിയാലും സംബന്ധിക്കുകയില്ല

രേഖാവം തന്ത്രം വിജ്ഞാനിക്കാനു ശക്യം പ്രഭോധിതും
രേഖാവം പുരാഖ്യകാരേണ ന ശക്യം മഹി ബാധിതും
എന്നീ വ്യാസവാക്യം വിധിയോ പെശങ്ങൾക്കു ബലവത്തിനു
മെന്നും വംശത്തിലെ അവന്നാനുവിധിയാണ്. അരീരാമൻ
ജ്യോതിഷവിധിയോ ആദ്യത്തീച്ഛ ചിന്മാരു ചെണ്ണങ്ങൾക്കാ
ഞ്ചതന്നീക്കു ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതെന്നുക്കു ചെയ്തിട്ടും മലം മരി
ചു വന്ന കണ്ണപ്പേരം മാത്രമാണ്. അവഗൃഹം ഭാവിഭാ വഞ്ചി
ക്കു പരിഹാരമില്ലെന്നു കാത്തുണ്ട്. ഇവിടെ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടു
ളുതും. പെശങ്ങൾ ഒരിക്കില്ലും യേണ്ണുന്നവക്കുള്ളതും. പരക്കു
മഹി രേഖാവായത്തുമാക്കാതിരിക്കുകയില്ല.

രേഖാവേ നിഃവിശ്വാസിക്കു പെശങ്ങൾമാത്രമെങ്കന്റും
അതോ കുതേ യാഥീ ന സില്പ്പതിക്കോതുമോഷഃ
അരീരാമന്നീരു പെശങ്ങൾമാക്കു വിഹലമായെന്ന മാത്രമേ
ഞ്ചന്നുദ്ദേശിച്ചിട്ടിട്ടുള്ളൂ.

ശ്രൂ ഭം.

അവതാരിക.

നാലു പന്തിരംണ്ടുകളേംളും നീണ്ടെനില്ലെന്ന സാഹിത്യസേവനംകൊണ്ടു് സച്ചയസമാരാഘ്യനായിത്തീന്തിന്നിട്ടുള്ള കവികൾമുകളും പി. വി. തൃജ്ഞവാരിയക്കുടെ ശ്രദ്ധ വാണികവും സജ്ജനസമക്ഷം അവകാശപ്പെടുക്കുന്നതിൽ എതിരുള്ളു് അതിരറം അക്കിമംഗവും പതിരറം ചംരിതാത്മതയും ഉണ്ടോ. ശ്രദ്ധക ത്രംബവിനോ വായനക്കാർക്ക് പരിചയപ്പെട്ടുള്ളവാങ്ങാം ഗമ്മ ക്കാരിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെക്കൂട്ടുപുറി പരംഖർശിക്കുവാനോ, അറി. തൃജ്ഞവാരിയക്കരസ്സുംബന്ധിച്ചേട്ടുള്ളൂം, കരവതാരിക യുടെ ആവശ്യമില്ലനാതന്നന്നയല്ലു്, അപ്പിനെന്നെന്നുക്കുമം കേവലം അസ്ഥാനത്തിലാണോരിക്കുകയുംചെയ്യും. പാക്ഷി, ശ്രദ്ധപുസ്തകത്തിന്നുംബന്ധിച്ചേട്ടുള്ളൂം പാരിയും; “ആശംകാ ഗ്രന്ഥാംഘ്യവിചാരണായിരം” എന്നു് എന്നിന്നു കത്തവുംബോധം എന്നും ഉപദേശിക്കുകയുംചെയ്യുംവരും

ക്കണ്ണരസത്തിന്നു വിശ്രേഷ്ടതരമായ ഉദാഹരണങ്ങൾ നിലക്കിയും, വികാരപാരവശ്യത്താട്ടക്കൂട്ടിക്കല്ലുംതെ ആക്കംഡൈപോലുമാഖാത്ത ഒരു ദശനക്കവയശണു് ഉന്നതരംമായ സന്തതിലെ സീതംപരിത്യുഗം. ആജക്കുചുപസ്തിനീയായി, ആദ്യം വാല്ലുകിയുടെ കാവുത്തിലും, പിന്നീടു് ആദ്യമഞ്ചിലും ദാം കംണിനും ആ സുചരിതരക്കുയാണു് പ്രജാംജീവനക്കുതാനുന്ന ദായ അരംഭം കൊഡിനിലെത്താൽ ഗ്രഹത്തിന്നുനീനും നീരം സ്ത്രയാക്കിയതു്. മനസ്സിൽനിന്നാംകുട്ടി, ആ അവസ്ഥയിലും, സീതെയ അകററിനിതിത്രംവാൻ ശാശ്വതം ശക്തന്നയില്ല എന്നും

ഓ പരയുന്നതു്. ആ സംഘസക്ത്യത്തിന്റെ ശൃംഖലാതത്തിൽ കുറഞ്ഞ ചൊട്ടിപ്പുറപ്പുട വിചാരണയാളുടെ ഒരു ചീതികൾ മാണോ ഇതു വാന്നുകംവും.

യഥതോക്കെ തത്രം ചെയ്യാത്ത സഹയർഷിക്കിയെ, വിചം രംഗമുഖം അസംശോളിക്കാശയുംമാണു പെശരഹാജിട പരാതി പേടിച്ച മാത്രം പരിത്യക്ഷീകരിക്കാൻ തീച്ചപ്പെട്ടത്തിലു രാമചന്ദ്രന്റെ നിർദ്ദിംക്കിണ്യുവത്രപ്പറ്റി എത്രയുള്ളജൈവ ക്രമപ്പും രൈറിപ്പുംയും ഉണ്ടാക്കി ബന്ധിച്ചുള്ളി — അതുകൊക്കം കൂടുതലായിപ്പുംയെന്നോ! ഇവതാംഗങ്ങളിൽ പ്രശംസന ഏതലു ബിന്ദുപോലെ, പ്രജകളുടെ ഭൂടയിൽ പരന്ന കുംണിക്കുന്ന അപവാദം സ്വന്നിക്കാൻ താൻ അസമത്തിനായതു കാരണം തന്നും — അമുഖം ഇനങ്ങളിട അസറ്റിശമംയും സംത്രപ്പിയേ യാണോ സ്വപ്നതന്നുവാനുകൊള്ളിം പ്രധാനമായി ഒരു രജാവു പരിപാലിക്കേണ്ടതെന്ന വിശ്രദാസത്താൽ — ഗ്രീരാമൻ ആ ദിവപരാധിനിയായ പതിപ്രതിരുദ്ധ പ്രദേശാധികാരിമാരും പ്രജാഹിതത്തിനു ബലിക്കേണ്ടതു്. മനസ്യമുഖ്യം രംജയമുഖ്യം തക്കിലുണ്ടായ വടംവലിയിൽ രംജയമുഖ്യം. ഇക്കിൾപ്പുന്നുകൾ രിക്ഷം ചിലവരിതിൽക്കാണുന്ന സമാധാനം. പക്കു രംജയർക്കു തത്തിനും ഇതുവഴിയാണോ ലേഡപം ഭവിച്ചിട്ടു് എന്ന മേംഡി ക്കുന്നവരുടെന്നാണത്തരംപറയുക? സീതയിൽ അള്ളിക്കിട സംശയിപ്പംരോചിച്ചു പാരിതുപോശം തിരേ അടിസ്ഥാന മിസ്റ്റാത്തകാണുന്ന തനിക്കിഴം, തന്നെസ്സുംവാന്നിച്ചു പല ക്കും, ബോംബുമായിരിക്കു, തെങ്ങവിൽ തേണ്ടിനടക്കുന്നവും ഒരു വാക്കു മാത്രം പ്രഭാന്മാക്കി, ആതോക്കു വിചംരണയും.

நீடாகெ, அக்கிவெனதெயான் போன்றேபணமுறிதானி ஸீத வெ அரையீசுக்கவோலு் செனுதெ, டியூஸுங்களைய் வி யிழுது ரங்கயர்முறைகளின்ற பேரிலு் நூற்றீகரீக்கப்படுதல் எதானோ? வொகிக்குத்தியில், ரூரைமான்ற ஹாஸ்பிடிசு வாசிக்கொவக்க பராயத்தக்க டில்டிக்குத்தியில், கூரைமான்ற ஹாஸ்பிடிசு தன்ன அடுக்கிரீக்கொன்,

“ஒப்பமத்திலுழுங்கள் படி”

ஓப்பான் ஜகத்திப்பிரெந்தவான்”

ஏந் கவி ரூரைமான்ற பராஜிக்ஷன்று^o. ஜாதகவரை முலை ரஹஸ்திக்காடி ஹு டிரவாஸ்யூத மேறுவாகவிடத்திக்கி நாது. நூ காவியுக்கெட்கொள்ளுத்தான் அவ்வா! பக்ஷ ஜோதி புதுதெடுத்து அதூரமாக்கி பெறுத்தெடுத்த ஸவாஸ்கிரான்று^o கண தத்தாயக்கள்ற நிவாது பராரியதப்பீஸ்பு! ஸாராஸாந்தய ஸீதெய வாஸ்திக்கி காங்கிரை ரக்ஷிதுக்காலை மென் புதும் ரெயும் சென்திகமங்கி பின்திப்பும் அடிரங்காந்மானங்கள் தேங்கானிலு

ஏதாயாலு், வஸ்துமிதிக்குதெ “வெதுப்புத்தீர்” ரூரைமான்ற பின்தாதி ஏதான்திக்கிவெனதெயாக்க அவுவா நே டிபுத்தியுலை அதிவெற ஸபாங்விக்கதயோடுத்தி பி துரிக்கிழுவாங்கள்^o ரூ. குண்ணவரியக் குழுமிதுக்குலும். பின்தாரஸ்காய ரூரைமான நாக்க பரிசுபதைப்படுத்தித்த கண காஞ்சுதீர் அஃபும் தீஷ்காயும் விஜயிதுக்குஞ்சும். அதுதன்னாயாளைப்பீர் ஸாவித்துக்குப்பக்கான் ஸாயிக்கேள்ளது.

கோசிக்கோடு, }
I - I - 1953. }

வி. உண்ணித்துண்ணாயக்.

ചീനാഗസ്തനായ ശ്രീരാമൻ

സമയമ്മിണിയെ ത്രജിക്കവും
സഹസ്ര തീപ്പുകൾചെയ്യു രംഖവൻ
സമജംതന്നെ വിട്ടയച്ചു, ഭ-
സ്സു ഹതാചലു തിരിറാപോലെയായോ.

1

ഇക്കണ്ണു കിട്ടു ചീയിയും, മിവം
കരവംളിച്ചുമനങ്ങിടംതെയും,
മരവി രൂപനങ്കു കണ്ണു-
ചെപ്പും കൃഷ്ണപലബിംബമംംവിയം.

2

വിഷയം യിചനീവിയം മഹം—
വിഷവും യോഗ്രവിഷാദമും ക്ഷുന്നം—
വിഷമിക്കവെ, ദയാനാട്ടക്കവും
വിഷമിച്ചും തനതംപ്പുത്രപ്പും.

3

ഇ കംതിട്ടു മീറ്റേന്തു മഹം—
നീളു കംതേരിയേന്തു മിക്കുനെ
ഇളുവംയും സൃതി, യാത്മവേംധമഹം—
നീളുവംയും മഞ്ഞണൻ രിതിയിൽ.

4

ക്രമമട്ടുനേരു വിത്രുമം
കരതിച്ചുനുമ വീണു തഞ്ഞിൽ;
ചെതുതംയു വികംരണക്കി തം—
അപരതംഗതെന്തു മിച്ചു മനവൻ.

5

വലംലിയമത്ര ഒക്കളംക്ക്
തല, പെട്ടുത്തുറച്ചില്ലെങ്കിൽ
നല്ലമാണ് കമഴുന്നുകൊണ്ടു നീ—
ശ്വലനാം നീണ്ടുകീടുനു മെന്തുമേൽ

6

ശ്വലയെന്നാണിളിക്കീല, ലോകരം—
ക്കുപരംയും, മെരുമടങ്ങു പക്ഷികൾ,
ഉലക്കിനുയിരുട, രംമനം—
നിലയിൽ കേണവിടക്കീടുക്കുവേ.

7

വഴി, കണ്ണത്രുപ്പേംവെഡാക്കുവാ—
നെന്നാഴിയും വിട്ട വികംനീർത്യം.
അഴിയുംതു മറിച്ചുംംദോഡു,
മിഴിയിൽചുംടിക്കുംലിച്ചു മേൽക്കുമേൽ.

8

കുരുളേന്തിട്ടുമെത്ര ധീരൻ.
കുരകുംണംകുമനത്തിൽ വീഴുകിൽ
കുരയുതെ നീവു ത്തിയെ,—
നുത്തേ കുരണ്ണീയം ധരണീയുന്നംകിലും.

9

ഉച്ചരേംധമംഗിത്തു ക്കുന്നനീ—
അപയുംനം മഴുവും നന്നയുംബിലും
ഉച്ചരുന്തിയെംരല്ലവും മഹം—
രുചനംനീല മനഷ്യനംകയും.

10

കഴകം മിഴിനീരിനംലകം
കഴകിക്കുട്ടി കരക്കരണത്തതിൽ
പഴുതേകി നാരേയുമംനാഡു
പഴുതേകണ്ണ കിനംവിനെക്കുഡും. 11

ഉള്ളറന്ന കരംതതടം തക—
തംലവതല്ലന്ന വികംരസംനാരം
അലുരുത വിട്ടമന്തം
നിലയിൽപ്പുംനി വിചാരവീചികൾ. 12

ഇടയിൽപ്പുല ചിക്കിലും തട—
ഞതിടരിപ്പുംനി വിചാരയംരാജ
പുടമംയും കുമണംനാഡംനിയിൽ—
ത്രടരംനേവനംഴിച്ചു റംലവൻ:— 13

“നന്നന്നയകന്നയുംവില്ലതെ
നരകം, യംതനതനെന്നയെപ്പുംഴി,
പരമുള്ളി ചുലത്തുവംനിതിൽ—
പുരമംയും ഭസ്സുവര്ക്കിവമന്തിനി? 14

രൂപനീതി ഭക്തമേവനം;
കൂചയും പ്രേമവുമിപ്പുമെംകരും
അപവേദമകരാനിനിത്തണം
രൂപതിപ്പത്തെ നിലയ്യുന്നനിത്തുവംന് 15

ഭയമേതള്ളവും ചുഴിന്നതം—
കിയ ചോകാലിയു കള്ളിലേതിയംകു
സപയമുള്ളകടമായ സകട—
ക്ഷയമെന്നിൽ കിഴുന്നിനില്ലെങ്കാം. 16

അപവാദം അപാദം ലിംഗം ശാം,
കൃപണം മാരുടെ ദിഷ്ട തംസണാം,
അപമത്രിലുമുന്നാണും പദം,
നു പരന്നാം ഇന്തും നേട്ടവംൻ. 17

കിപടംതുകരിപ്പുപഞ്ചമെ—
നുപവംബതതയുമേതുറാളില്ലോ,
അപംങ്ങമയച്ചുവിട്ടിടിം,
പപലകംരു വിംപസിച്ചുപോം. 18

അപവാദമസ്ത്രുമെന്ന തുംക്
സപമംബചയ്യിലുമെന്തുവംൻ ഫലം?
അപരക്ക്രതു വേംല്ലുമാ ശ്രവം—
നാപരംക്ഷാര ഭവം വരുത്തണാം. 19

അതിനെന്നിനിയംല്ലമിന്ന തുംക്
മതികനില്ലുംതിന്തിവേണ്ടേണു? *
സതിതു പരിന്തുലിഞ്ഞുമുവ—
നാതിനംലങ്ങു തിരിത്തു ചിന്തകൾ. 20

“മമ ഇംഗകി, മംഗളംഗി, ദയൻ-
മമതംകുത്തി, മഹംമനസപിനി,
കമനിമണി— ദയൻപ്രവൃത്തിയ-
അമമം, യംഗ്രാധമാരവരക്കിനി.”

21

അവർ ചംഡാ! അറിഞ്ഞിടംതെയോ—
ബാവനിഗ്രാജണ വഹിച്ച ലക്ഷ്മണൻ,
അവരുൾ വിപിനേ വിട്ടനെതെൻ—
നവനിതംഗിരൈ, നാമനെന്നിയേ.

22

അവരുതൻ തുണ്ണയുംയോ വന്നത്തിലേ—
യുജിവരും പൊദ്യ കിലെരു പൊഷമോ?
അംവകംരമിതക്ക്‌വുംശാജി—
ക്ക്‌വുംസംനം വനവംസമല്ലയോ?

23

അതുവരു, കുറങ്ങിനേണിവെ—
അതുപേംബേരിട്ടമീയപശുതി;—
പൊതുവിൽ പടരാതിരിക്കുവം—
നിതു നൊന്തുള്ളിക്കലംതുക്കിവെക്കണാം.

24

അവമനനമിതെന്ന തംങ്ങുവം—
നവശ്രീ മംനിനി റക്കത്തുംകുമോ?—
നവഗംഡ്വു മണവരംക്കു—മാ!
സിവനേ! സങ്കടമാരുംടേംതിട്ടോ?

25

അളവററ കൊതിച്ച പെതലും—
നാളിവാകംനിഹ തൈപ്പേരുംനാം,
കളംപോണിയെ ത്രജിച്ചതിൽ,
കളംകരത്തകളുംഡുകളുംനാൻ. 26

രഘുസന്തതി വേദരക്ഷവംഗ്
രഘവീശൻറ വരിപ്പുവല്ലും
ലഘുവിന്തയമെന്ന മെയ്യു യി—
സ്വലമകംചുമരേഷ്ടര മിതം.. 27

ജനകംതമജ കംട്ടിവെള്ളു ചെ—
യുനാലും ദാംഭരം പുലത്തിട്ടം?
വിനയെന്നമക്കുപ്പുന്നത—
സനവദ്യുതിനിലു സംശയം. 28

കഴക്കു നൊന്തടിയെന്ന വെയ്യുകിൽ—
കഴുയും പല്ലവപ്പേലവംതിയും;
അഴകേരുമവരംകു തുക്കുമെ—
നീളും ഞാനൊരുമിച്ച വെല്ലുകിൽ. 29

പല മീംസു മുന്ദംജിസനുവായം
പുലയും കംട്ടിക്ക വിട്ടന്നതിലു ഞാൻ;
നലമേരുമെന്നരംതുമംന്തിക—
സമലമായീടുമവരംകു ചെല്ലുവംഗ്. 30

കര പക്ഷിയെ വേട്ട എന്തു കൊൽ—
വോദ സംയോജനം ശംഖ ചത്തിലും
ക്രയണം കലനം യുടെ തതിട്ടും
ഇ അക്രണം തത്തു, മെട്ടു തത്തു പും. 81

കനിവിന്നറവം കമം മഹം—
മനിതൻ ചാവനമാം തപോവനം
അനിയ ശ്രീതമെന്തു തംപ്രവും
തനിയേ പോമെങ്ങെ ദിവ്യതീര്മ്മം. 82

അവിടെ പ്രസവം കിരംക്കവരം—
കവിഞ്ഞം സകളം റഹിപ്പുട്ടും;
ഭവിമത്തപ്പും വേണ്ടതും കൈമു—
കവിസംസ്ഥാട്ടു കടക്കുത്തു തയവൻ. 83

അനധിശയമാന്ന് തംപ്രസീ—
ജനമാഡപാസമണം തുനംരതം
ജനകംതമജയത്തുണ്ടു കു—
ണ്ണവ തതിച്ചിട്ടുകംതത ചോവണേ. 84

ഒഴു ചെരാറാരവർഷ തംപ്രഭു—
താഴും വിശ്വാസിയംതിരിക്കിലും
ഉഴുവം യിടുമ്പുണ്ണി ക്ലീണാ—
ജീഴുവററസവമേകിട്ടു പുണി. 85

അവളും കൈയ്യല്ലമംസപ്പാഡി—

ചുവമംനത്തെയക്കതമർത്തിയും,

ഭിവസങ്ങളുണ്ടി നീക്കിടം,—

മിവനെന്നുണ്ടിനിങ്ങംപേസിക്കവാൻ?

36

പരിശീതിഭിനം മതല്ലു പറ—

ത്തരികിൽ ഉക്കിലെങ്ങംടിതു കംലവും

പരിചയ്യുകൾ ചെയ്യുംതോമലെ—

പുരികൈ തൃന്തുമെനിക്കു ജീവിതം”

37

അവരെള്ളാത്തു കഴിവെന്താരം മദ്യം—

സവകംലങ്ങൾ മനസ്സിലതുയും

അവനിങ്ങനുംരിച്ചുവ—

യുവസംനംനംവെതകിലെത്തവേ,

38

ക്ഷണമെന്നു തള്ളുന്ന്, കള്ളുന്നീർ

നിശ്ചൈമെന്നോണാണുമതിനീന്ന് മേൽക്കൂരുമല്ല;

പുണ്യപ്രസ്തുതം പിഴക്കുകിൽ

പിണ്ണയും തുനമിതേതു ധീരനം..

39

നെടവിപ്പുകളീടു നെഞ്ചിടാ—

ചപ്പംടി കംതാവിരഹംന്നും തുച്ഛം

ചടലംക്ഷിയിലുള്ളതു മംണ്ണകെടം—

ബണ്ണവിൽത്തെല്ലപ്പണ്ണനി തേടിനാംൻ. 40

നിമിഷങ്ങൾ കൊച്ചുനീഞ്ഞവേ
നിമിവംശംതമരതമംഗ്രചന്
കമനീമണിയേംടു ചെന്നു—
എമ്മംയുംതന്ത കമങ്ങോത്തു പിന്നുയോ. 41

“പുതിയിൽ പുതുപ്പി പുണ്ണത—
നാരികിൽ പാഞ്ചവള്ളംനിലയുള്ളതാൻ
പെരിയോടുവിക്കേതുമെന്തു—
പരിചത്തുയ്യു വിടംതെ കൂടിനംഡം. 42

രചിക്കിയ ഭക്താങ്ഗളും,
സ്രൂപിവസ്ത്രംപികളും വെടിഞ്ഞുമോ!
രചിരംംതി സതീപ്രത്യമയംയും
സുചിത്രം വംശം വന്നുന്നരങ്ങളും. 43

അടിതെറരകിലംതു വീണാ മ—
ഖൂടിയുംമട്ടിലതംയാത്തവും,
മടിയൈണാനു തുംബംനു കഴങ്ങിട്ടും—
പട്ടി ചൊങ്കുന്ന റോഹംതുയങ്ങളും, 44

അടരംയും പലതീക്ഷ്ണംശക്കണക്കു—
ക്ഷുട തിങ്ങിടിന കംട്ടവള്ളികൾ
പടക്കം ചട്ടമംമരങ്ങളും—
വിടതുന്നിടിന കംടകങ്ങളും, 45

പരണാങ്ങരം നിലത്തുവെച്ചു സ-
വേരണം തീരങ്ങവിന്തുമംബിയം
പരക്കമംതുമെഴും ചുറഞ്ഞെഴും,
കരകുംണംതു മരസ്യ ചഞ്ഞെഴും! 46

ഇടവേൻതിഭീതിഡയകിട-
നാടമാണേങ്കിൽ മഹാദവിതടം;
ഇടവേടവിടച്ചിരം വസി-
ച്ചിടരേരുളളരു തൊന്ത് മറക്കുമോ? 47

(കലംപകം)

ഇ തിലെംനിലുമെത്തുമേ ദേഹം
സതി തേടി, ലരികിൽത്തു സായ്യുവാൻ
പതിയള്ളു തുകുംണ്ടാ; ഒക്കുകൾ-
കതിലും ഒക്ഷിണാനന്നെന്നും ലക്ഷ്യാന്നു. 48

പല ദിജ്ഞുരാഞ്ഞരം കംട്ടിലു-
ണ്ണലമംപത്തി, നതെത്തുരുച്ചുമാം,
പലഘംഞന്നുംവൃദ്ധേയംകിഡിലും-
വലർ മത്തുമിഷ്ടിലുണ്ണുരെപ്പുംഡം.. 49

അരുവിടവള്ളും മഹംവനം
പുത്രംം ചുവനമംയുനിന, തുതികൾ
കുറുക്കെത്താടു പംത്രപ, ണ്ണവർ-
ക്കുള്ളപോലിപ്പുംഡിണാരംഗമാം. 50

അതു ലക്ഷ്മണനേംടു എംഗ് പറ—
എത്തു ഒക്കെംവകഡിക്കിൽ മാത്രമാം—
ഘുത്തേനേംഴിയെ ത്രജിച്ചതം—
ചുത്രൻ വേണ്ടു ചെഞ്ഞമെപ്പോഴാം—

51

പരിഹരിയ ചിത്രകൂടമാം—
ഗാരിയിൽപ്പുണ്ണ കരച്ചു പഠ്റനനാം—
ങ്ങ കംക്ക പിണ്ടു ദിംബം—
നീങ്ങപിക്കക്കരൈ നീറമിപ്പോഴാം—

52

മടിയംലുംനുംളവരിക്കുഴം—
മടിയിൽനുംനും തലവെച്ചുംങ്ങി തൊന്ത്;
ചെടിപ്പുണ്ണംതു കംക്ക വന്ന പെൺ—
കുടിയേംടേരു കയറ്റു കുംതിനാം. 53

“ഉണ്ണയം പതി തൊനന്ന ക്കിയംകു
ക്കണ്ണ”മെനോംതിളുകുംതെക്കണ്ണവർ
ഗണാംവിനി വാണി, കുംകുനം
നീണാമോളം പ്രണമംക്കി മേനിയിൽ. 54

അരയേംപ്പതിനമ്പുംക്കു ഇവ—
ഞങ്ങംകു തുള്ളിച്ചുടേംര വീഴ്ക്കുംകു
ഉക്കവേരുണ്ണനെന്നാിരു എം—
നക്കു സംസ്ഥാനമോമലംക്കുടുന്ന. 55

കയ പുൽക്കെട്ടി വിട്ട കാക്കെന—
ചുവരേതെട്ടിക്കൈ, യവൻ ഭയാക്കലൻ
“തരിക്കെന്തു”രെന്നിരുന്നേനോ—
തെന്തുരു കള്ളുവിന വാഴ്ചി വിട്ട ഞാൻ.. 56

മടവംർമ്മണിതൻ വിശയംതു—
എടക്കംലാത്തനിലങ്ങേജുന്ന ഞാൻ
അടയംളിവച്ചല്ലീതംണോ”—മ—
നടയേംനാ സുമുളി തപ്പുവെതലവമായോ.. 57

ഇടനെണ്ണതു കിട്ടത്തുകൊണ്ട് തെ—
ജീവാണിട്ടുമ കാടക്കണംളിൽ
പിടകാൻ മിഴിച്ചാത്തു ചാരത്തംരം—
പുടംരംതക്കിൽ വരച്ചു പിന്നായോ: 58

“നല്ലിനംയുധബംധങ്ങറ ദക്ക്—
ജൂളിതത്തംലെംഡ കള്ളരാക്കുണ്ടാണി
ചളിതാക്കു തിരെയത്തിയ, ഓരതെ—
നല്ലിവേണിക്കഴിഞ്ഞ നിജംനമായോ.. 59

“പതിയാക്കണാ”മെന്നപേജ്ഞ ചെ—
യുതിയംബൈനംട കേണിരക്കില്ലോ
“സതിയംം പ്രിയയുണ്ടുതതിവൻ
പ്രതിയംബനാ”നമുരചപ്പുംഴിച്ചു തെണ്ണ്. 60

പരമെന്നാണജേന്റു ദൈക്ഷമം—
സുരഥംപ്രവത ചെയ്യു ബാധകയു
സമീരയീയവനം വിച്ഛതതിൽ—
തതമംയില്ലവേളംത്തെതംനാം.

61

അതിനംലറിയം മഴുത്തു ട-
മതിയംസ്ത്രീപ്രശ്നവംവ്യുരംക്ഷണി
എതിരിട്ടുനക്കുമതിനംയം
മതിരംവാറം സ്ഥിരി പംത്തു ലക്ഷ്മണൻ. 62

ഇല മുക്കിവ ചെത്തിവിട്ടവം—
രലറിക്കോണവരം ചാത്തുപോയു ഭദ്രം;
മലമെന്തിതിനെന്ന പിന്തചെ-
രുലയംതുള്ള മരച്ചു കുംത്തു ഞാൻ. 63
(യുക്കം)

വരച്ചുണ്ടവുപ്രശ്നാക്ഷണ്ഡംഡായി—
കരമംസ്ത്രീപ്രശ്നവേംക്കി കേരംക്കാഡി,
അരമെന്തിരെയതിത്തു; താനമം—
തരരമേംതംത്തു കലച്ചു കുർമ്മകം. 64

പതിക വിശിയകറിട്ടംവിയം
പതിനംലംയിരുമുള്ളു രക്കര
മതിചെയ്യുകലത്തു മംറി ഞാൻ,
സതിരെയകംതെനാജന്ന വസിക്കുവെ. 65

കയ പൊള്ളുന്ന മംഗലിട യൂദ്ധവ—
നായവിളംബി വള്ളത്തി ഞങ്ങളുണ്ടിൽ,
കൈതീലയത്രമംഗലയന്ന ഞാൻ;
വഞ്ചംപത്രതു വഴിക്കു തക്കുമേം? 66

മതിമേംഹനമംമതിക്ക് പൂജാ—
കൈംതിപുശ്രൂഷ സ്ഥിര വഹനാവാക്കിനാൽ
അതിനെപ്പിടിക്കുവാം മതി—
നന്തിച്ചുരുതു പെടേണിവന്നാമെ. 67

ഒയിതരുളും മംഡലേം തുരുതു കൈ—
ശാഖിക്കപോകംതതിനെപ്പിടിക്കുവാം
കഴിയില്ലിനിരൈന്നവവച്ചതിന്
വഴിയേ തീക്കുംണമാരനുവിട്ടു ഞാൻ. 68

അതിനംല്ലായിരറവുപൊയ ദ—
മന്ത്രി മംരീചനിഡംബനം മുതാ—
പതിചെയ്യുതിനെന്നെന്നരായും പ്രപോ—
വതിയായുംത്തരവും മഴക്കിനനേ. 69

അകല തത്തു സീതകേട്ടവും—
റക്കതംർ ചുട്ടതിരഞ്ഞുപോകുവാൻ
സപക ബുദ്ധിമറന്തുരയ്യും—
ലക്ഷ്മികാംഡി ലക്ഷ്മിനാൻ, 70

അവനെന്നെന്ന വിരഞ്ഞത്തുകൾ വ-
ന്നവന്മാർ നിജയമ്പസ്സുടം
വിവരിക്കേ, വിചിത്രമയത്തിനംകൂർ
ജവമേംടം ഫുമദ്രവിലെത്തി തോൻ. 71

പതിപററിയതംഗ്രൂ തീർ്പ്പയം-
യതിനംകൂർ കംട്ടിനകത്തു ചുറ്റുമേ
മതി ചുട്ടു തിരഞ്ഞെ തോൻ; തങ്ങ്-
നെതിയെപ്പററി നിരംഡയംയും ഫലം. 72

വിലപിച്ചുതിനന്നെംരുന്നു ഭി-
ശലഭിപ്പിച്ചു പിടിച്ചുണ്ണു തോൻ;
തലചുട്ടുപിയുന്നതായോരും-
നിലയിൽ ഭോഗ്യു വരംതത്തംക്കവംൻ? 73

രകമിച്ചുരജാൻ സദം ഗ്രൂ-
ന്നരക്കും ഡംന്തപനമംനുകെംബുതംനു
രകമംതിരി ദൈയത്തുമംനു തോൻ
കരതീ സീതയെ വിശ്രാംക്കവംൻ. 74

മുങ്കികാലജടംയുംംനും,
മതിമംനു മംതിരിതനു സമംനമം,
ഖതിനേംട്ടു തുടന്നവനു സം-
നെതിയേംരുന്നുമണാൻ ചീനയിൽ. 75

കടവിൽ ദാക്കണ്ണനിത്രഹ-
തെംടക്കുട്ടിപ്പുമരം ജയിച്ചതിൽ
പട്ടലംക്ഷിച്ചു മനിലംനയി—
ചീട്ടവംനാധനവംക്രമേകി ഞാൻ. 76

അവളുപ്പുറുഹത്തിപ്പേരെ നം—
ഉവരുപ്പുട്ടയിവംഡമാന്തിൽ
ഇവനില്ലോ റക്ക, ഏനാവു—
ചുവനിവംഡീകരം വിത്രപസിക്കേണാ? 77

പുടമനിച്ചുകൊണ്ട് താൻ
മടവംർമെഴുവിയില്ലെന്നു സംശയം
ഉടുന്ന കള്ളയേണമെന്നു—
ചുടക്കുടംതെയ്യത്രും നടത്തി ഞാൻ. 78

മരിച്ചുനന്നിരിലെന്ന പോ—
ലെരിതിക്കണ്ണമതിൽ പതിക്കില്ലോ
കരിയംതൊക്കേ രേംമദ്യും, മനോ—
മരിയംക്കുതൊനവർക്കേരി നിംഖം. 79

അതിവിസ്തൃയമായും സുരംഗനം—
തതി പുമാരി ചൊരിഞ്ഞു; സംശ്ലഭം
സതിതന്ന പരിഗ്രാഖിസമതി—
ചുതിനംകു സംതരയ വീണ്ടുമെറുദ ഞാൻ. 80

അതു വക്കുവിൽവെച്ചു മുമ്പുവേ—
യുറു കംണംതവരിസ്ഥലത്തുകംർ
ചൊതുവിൽ ചിലർ വിംപസിച്ചിടം—
തത്തുകൊണ്ണിയചകിത്തി വന്നതംം.

81

അതിനെന്തു നീറുത്തീ? വീണ്ടുമം—
സ്സതിയെക്കുണ്ണു പരിക്ഷേചചുവാൻ
മരിക്കുന്നതിനത്മമില്ലതിൽ!
ചുതിയുണ്ടനാ ചിലക്ക് ചൊല്ലിടംം.

82

അപരംധിനിയില്ല, സീതയെ—
നാപരമുംക്കാരു ബോധുമേകവാൻ
അപരിഗ്രഹനംകുതനു എം—
നപരം കംണവതില്ല കൈഞ്ഞലും.

83

ജനകംതമജതൻ വിത്തുലിയേം,
ജനതയ്ക്കുള്ളിട്ടു ചിങ്കതുള്ളിയേം,
ജനനംമാനു നേനുകീടേണേ,തീ—
നിനവിൽ സംരായമെറുമില്ല മേ.

84

തനതിപ്പുമൊഴിക്കുവുക്കതുമീ—
ജജനാശംതുള്ളിയെംഴികവെച്ചു മേ,
ജനരജനമെന്നു മാതുമംം
ജനനംമൊത്തമുഖ്യമുമെന്നുമേ.

85

അതിനാൽ സതിയെ ത്രജിച്ചതോ
മതിയിൽ ക്ലൂമഡ്സ്‌വൈഫേസിലും;
അതിതിക്രമം യാഥും കഴി—
പ്രതിനോക്കണം ദാശത മംറദവാൻ. 86

ചതിയിലീതിലേരു, മെൻ മനോ—
നതിനാൻ മുഖവേളിംട ചൊല്ലു കിൽ
അതിക്ലൂമഡ്സ്‌വൈഫേസുകമാ—
സ്ഥിതിയോക്കണരുതുന്തര രംഗമണം. 87

കയ മംഗളയുച്ചമനന വേർവ്വിടോ—
നയതാജേതംയുച്ചലൈനൻം തന്മിയെ
പഞ്ചശേരക്കി പൊഴിച്ചുയച്ച ദ—
ബൊങ്ങനം, കൂതുരുയ്യിരയാണവൻ. 88

കയപേക്ഷയതിനൻറ ധാവമായോ
വകമീ നിത്യവിജ്ഞംനസങ്കടം,
കരുതംതത കുട്ടതവംകൃമേം—
നകതംയം ഘുഞ്ഞതാപ്പുഹരുവാം. 89

ശ്രേമീവക ചീനക്കയംക്കയും,
മമ ജന്മാന്തരപൊപ്പെമണം കാണം
കമരീമണിമുലുഡിക്കുളംരി—
സ്ത്രീമഹംക്രിവനിഭാനമംഘരും. 90

ഈ ആതകമേംത്ത് നോക്കിയാൽ
അഹമഞ്ചളുനിലയ്ക്ക് നിക്കും
മഹാജക്ഷയത്തും പാടം-
സുഖം വും ദിവം പെട്ടു മും. 91

ക്കുജനംബാനിതിവേഴ്സിൽ നില്പുതം-
സുജനപേഷി; യതാറാമേതുവാൽ
നിജകംനനിമിത്തമീ മനോ-
ക്കുജേല്ലും തയ്യാറിക്കുണ്ടില്ല മേ. 92

ഈ തിലെലംനാനിയുള്ള റാത്രുനന-
തനനിയേ നോക്കില്ലായതിന് ഫലം
മനിയംജ്ഞാന പിള്ളുവണ്ണംലം
ജനിയിൽ; കംട്ടിലതും ഫലിച്ചു മേ. 93

മണംതാവു മണിതിൽ കുറേ-,
ഒണ്ണാനംകെംണ്ണു കംണ്ണരചക്കിലും,
ചിണ്ണയുന്ന വിപത്തിങ്ങൾക്കു-
ശ്രദ്ധാന്വേ, ചിന്നകരം പെറ്റുമിഞ്ഞു. 94

വയവംനാനിനിയെന്നനിക്കു? കെം-
ഷ്ടു തനംതു ഷ്ടു വനംയി രംഘവൻ;
ചയതെററമിയനാടംതെന്നുണ്ടു-
തനാനിമെഴലിയാ മന്ത്രി താഴ്വീ തേം. 95

ഇനിയും വ്യസനിച്ചുകൊംണ്ടുതാൻ
തനിയേ തെട്ടുകുറയാ മതിക്കുമാ?
വനിതനിൽ വസിക്കുമെ മഹം—
മനിപ്പത്രിശ്വാസായി ഒമ്മമീലി.

96

മഹിയിൽ അജനിപ്പുണ്ടോ മഹം—
മഹിതനംരിലെംരും ക്ഷപോലും
അഹിതങ്ങളും ക്ഷപ്പടംത, സ—
ഡിമിതം ജീവിതയാനുഭയങ്ങളോ!

97

ഇള്ളയിൽ പുകൾ പുണ്ണ ത്രിപ്പാം
നഷ്ടനിദ്രം ദിക്കള്ളം ലുമം ദതന്
ജളനംയും കല്പിബം ധൂലമ—
നഷ്ടവം ദള്ളം ഉല്ലേറരപോൽ പിരം.

98

അഞ്ഞപോലെ മനഷ്യരേവരും
കത്രികം പുണ്ണ വസിച്ചിട്ടുവയം ചു
പുത്രതം യൈം രന്തമേം അടിം—
തത്ര വന്നെന്നതു, മതിൽ പുതിച്ചുപോം.

99

മനമേ! പതനം തിരിക്ക; നിന്ന—
പ്രവന്നമേറം ക്ഷമന്തിനം കും കരം
മനിപോലെ യാനു കിവെച്ചുകൊം—
ഞാനിമേലെന്ന മരവെയ്യുട്ടിട്ടു താൻ.” 100

എവം ചിന്തിച്ചുറപ്പാലുപതി നിയതം

ഭഃവ മിഡിക്കംബിലാളി—

ഒംവം ലേണം നടിക്കംഞ്ഞരചനക നില—

യുംതമക്രപ്പംനടത്തി,

എവക്ഷം തുള്ളിന്ത്യാ, സന്നക്ഷജനകജം—

യുക്തനംയ ട്രേമേയം

ദേവപ്രീതിക്ക വച്ചും തന്ത്ര സുവർഖപ—

ക്ഷിച്ച രക്ഷിച്ച രംജ്ഞം..

101

ശ്രീ ഭ ..

